

Met de Franse slag

Julia Stagg

the house of books

Oorspronkelijke titel

L'Auberge

Uitgave

First published in Great Britain in 2011 by Hodder & Stoughton

An Hachette UK company

Copyright © 2011 by Julia Stagg

Copyright voor het Nederlandse taalgebied © 2011 by The House of Books,
Vianen/Antwerpen

Vertaling

Yvonne de Swart

Omslagontwerp

Cunéra Joosten

Omslagillustratie

HillCreek Pictures

Foto auteur

Mark Stickland

Opmaak binnenwerk

ZetSpiegel, Best

ISBN 978 90 443 3077 9

D/2011/8899/96

NUR 302

www.thehouseofbooks.com

All rights reserved.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Mark
Mijn eigen chef-kok van een Frans restaurant

I

‘Verkocht? Hoe bedoel je, verkocht?’

Josette schoof haar bril iets hoger op haar neus, duwde de bungelende slierten *saucisson* opzij die haar het zicht belemmerden en staarde naar de bron van het grootste nieuws in de gemeente Fogas sinds... nou, sinds de kapelaan met Madame Sentenac in een compromitterende houding werd aangetroffen door niemand minder dan Monsieur Sentenac, met een geweer in zijn hand en een bezeten blik in zijn ogen. De kapelaan had in een oogwenk afstand gedaan van zowel zijn maîtresse als zijn roeping, was uit het raam gesprongen en op de vlucht geslagen, reden waarom de kerk het de afgelopen twintig jaar zonder kapelaan had moeten stellen.

En nu dit. Dit was nog veel groter nieuws.

‘Ik bedoel dat het verkocht is,’ zei de langste van de twee vrouwen aan de andere kant van de toonbank.

Josette keek toe hoe Véronique, directrice van het postkantoor in Fogas, een zo dramatisch mogelijke stilte liet vallen, hoe ze de baguette van haar rechter- naar haar linkerhand verplaatste – en zo verstandig was die niet op de glazen vitrinekast met jachtmessen

neer te leggen – en hoe ze zorgvuldig en langzaam de gemorste bloem van haar vest veegde. Vanaf het moment dat ze de winkel was komen binnen lopen, met fonkelende ogen en een schalkse lach, wist Josette dat er iets te roddelen viel. En dat Véronique het verhaal zoveel mogelijk zou opsmukken.

Véronique trok het kleine kruisje om haar hals recht en vertelde verder.

‘Het is verkocht, de eerste papieren zijn al getekend.’

De enige andere getuige van dit ongelooflijke nieuws, als je Jacques tenminste niet meetelde, slaakte een diepe zucht, een bewijs van Véroniques buitengewone talent om de nieuwtjes van het dorpsleven op het spoor te komen als de meeste vrouwen, onder wie de vrouw naast haar, Fatima Souquet, de echtgenote van de locoburgemeester van Fogas, nog van niets wisten.

‘En hoe weet je dat zo zeker?’ vroeg Fatima vinnig. Haar nauwelijks verborgen irritatie amuseerde Josette.

Véronique glimlachte geslepen en leunde voorover om het grote geheim te onthullen. ‘Omdat ik zojuist op het gemeentehuis was, en ik de burgemeester hoorde telefoneren met de notaris! De *compromis de vente*, het voorlopig koopcontract, is vorige week getekend en binnen een maand zal de Auberge des Deux Vallées in nieuwe handen zijn.’

De drie vrouwen draaiden tegelijkertijd hun hoofd om en keken door de winkelruit naar het indrukwekkende stenen gebouw dat aan het eind van het dorp langs de oever van de rivier stond. De ongesnoeide blauwereggen overwoekerde de dakgoten en de luiken hingen scheef voor de ramen waardoor het geheel een verwaarloosde indruk maakte.

‘En dat is nog niet alles,’ ging Véronique geheimzinnig verder. ‘De nieuwe eigenaar is *niet* de zwager van de burgemeester.’

Dit was te veel voor Fatima, die zich met een uitdrukking van ontsteltenis op haar gezicht vliegensvlug omdraaide.

‘Dat kan niet waar zijn!’ riep ze uit. ‘Ik geloof het niet. Alles was al in kannen en kruiken! Zijn zwager had de visitekaartjes al laten drukken!’

‘Pfff!’ Véronique blies haar adem door haar in verontwaardiging getuite lippen, en veegde daarmee de woorden van Fatima onmiddellijk van tafel. ‘Handig gespeeld van hem. Op het laatste ogenblik is hij overboden.’

Op dat moment voelde Josette voor het eerst een steek van ongerustheid. Als Véronique gelijk had, en dat was meestal zo, kon dit alleen maar problemen in het dorp brengen, want de driftbuien van de burgemeester waren legendarisch. Bij deze gedachte wierp ze een vluchtige blik op Jacques, die zoals altijd in het donkerste hoekje van de winkel stond te lanterfantten, waarbij de witte stralenkrans van zijn haar oplichtte voor de planken met blikjes cassoulet, aanmaakblokjes en schoenveters. Ze kreeg het een beetje benauwd. Problemen waren wel het laatste wat hij kon gebruiken. Hij zag er zo onbeholpen uit. En zo geërgerd. Maar ze wist niet of dat iets te maken had met het laatste nieuws of met de aanwezigheid van Fatima Souquet in zijn dierbare épicerie.

‘Nou ja,’ verzuchtte ze, terwijl ze de glasplaat boven de messen gedachteloos met haar mouw opwreef voor het geval die de oorzaak van Jacques’ ongenoegen vormde. ‘De Auberge gaat in elk geval weer open, en het restaurant kan er alleen maar beter op worden.’

‘Ha! Dat had je gedacht!’ riep Véronique, en ze speelde haar laatste troef uit. ‘De nieuwe eigenaars zijn ENGELSEN!’

Fatima deinsde achteruit en greep in haar verbazing de glazen vitrinekast beet om zich vast te houden. Maar deze keer kwam ze er zonder reprimande vanaf. Josette had het te druk met haar eigen verbijstering om haar een standje te geven.

De Auberge was verkocht aan Engelsen. Hoe moest de gemeente dit ooit te boven komen?

Merde, merde, en nog eens *merde*. Serge Papon sloeg opnieuw met zijn door artritis mismaakte hand op het stuur waardoor de auto op de smalle weg van Fogas naar La Rivière een gevaarlijke slinger maakte. Met de ervaring die voortkwam uit zijn veelvuldig voorkomende woede-uitbarstingen en nog vaker voorkomende dronken autoritjes rukte Serge aan het stuur, zodat de auto naar de bergkant van de weg zwenkte en niet over de rand van de afgrond kieperde.

Iemand moest hiervoor boeten, dat stond vast. De afgelopen zes maanden had hij de hielen van Gerard Loubet gelikt om ervoor te zorgen dat het bod van zijn zwager op de Auberge geaccepteerd zou worden. Hij had die ouwe, sluwe vos dit jaar zelfs ontheffing van gemeentelijke belastingen gegeven, in de veronderstelling dat de Auberge zo goed als van hem was. En nu had Loubet het pand achter zijn rug aan iemand anders verpatst en zich aan de Middellandse Zee verschanst. Maar het ergste was dat hij de Auberge aan een Engelsman had verkocht!

Schandalig!

Ziedend van woede over deze brutaliteit, manoeuvreerde Serge de auto iets minder behendig dan gewoonlijk om de romaanse kerk die het begin van La Rivière markeerde en schampte daarbij bijna de muur.

La Rivière, dat precies op het punt lag waar de twee valleien van de bergdorpen Fogas en Picarets samenkwamen, hield de gemeente Fogas bijeen. In het verleden was La Rivière vaak vredestitcher geweest tussen de twee dorpen in de eeuwenoude strijd om de macht, waarschijnlijk vanwege het feit dat je, om van de ene kant van de gemeente naar de andere te komen, noodgedwongen naar La Rivière moest afdalen om aan de andere kant weer omhoog te gaan. Maar om het huidige humeur van Serge Papon te verbeteren was meer nodig dan geografische diplomatie.

Het postkantoor kwam in zicht. Het was gesloten na de ochtendddrukke en Serge knarsetandde toen hij er voorbijreed. Ongetwijfeld had de directrice, Véronique Estaque, de roddel binnen de kortste keren doorgeklept en werd hij door het hele dorp uitgelachen. En hij moest het nieuws ook nog aan zijn zus vertellen, iets waar hij zich niet bepaald op verheugde.

Serge greep het stuur nog steviger vast en stak zijn bolle voorhoofd naar voren.

Hij zou ze eens wat laten zien. Hij was tot burgemeester van Fogas verkozen en hij zou niet aarzelen om zijn gezag te laten gelden.

Hij reed de laatste bocht om en trapte op de rem bij het stopbord. Toen hij een blik naar links wierp om te kijken of er iets aankwam, viel zijn oog op het metalen uithangbord aan het gebouw langs de weg dat heen en weer bungelde in de zachte wind.

AUBERGE DES DEUX VALLÉES.

Serge Papon keek boos, alsof het gebouw zelf hem iets had misdaan. Met een grom draaide hij de hoofdweg op, in zichzelf mopperend.

Iemand zou hiervoor boeten.

De schok van Véroniques onthullingen hing nog steeds in de lucht in het schemerige interieur van de épicerie, toen die plots doorbroken werd door het geluid van grind dat tegen het raam sloeg en een auto die hard remde.

Josette reageerde als eerste.

‘Het is de burgemeester!’ siste ze, en ze gebaarde waarschuwend naar de twee vrouwen met wie ze had staan kletsen. Ze schoten in de houding en sprongen opzij. Véronique had ineens bijzonder veel interesse voor de kaaskast met de stukken Bethmale en Rogallais en Fatima verdiepte zich in de pakken aanmaakblokjes. Josette zag nog net dat de frons in Jacques’ voorhoofd nog dieper

werd, nu Fatima zo dichtbij stond, toen de deur krakend openging en de burgemeester binnenstapte, duidelijk niet in een opperbest humeur.

‘Pastis,’ blafte hij naar Josette en hij beende naar de ruimte er naast die als dorpsbar dienstdeed, waarbij hij de twee vrouwen die hun best deden om in rook op te gaan straal negeerde.

Josette liep achter hem aan en schonk zijn drankje in. De burgemeester graaide in zijn jas op zoek naar zijn mobiele telefoon en liet zich toen met een zucht vol ergernis in de stoel naast het vuur vallen. Hij porde met zijn vinger op de telefoon en had een paar pogingen nodig om het nummer goed in te toetsen – een combinatie van stompe vingers en ijdelheid die niet toestond dat hij een bril aanschafte – en drukte de telefoon tegen zijn oor.

‘Christian? Christian?’ schreeuwde hij. ‘Kom onmiddellijk hierheen. Spoedoverleg... Wat? Al had je je arm in het achterend van een koe! Je komt nu hierheen. En neem die idioot van een Pascal ook mee,’ voegde hij eraan toe en hij hing op terwijl de tegenwerpingen nog uit de telefoon schalden.

Toen Josette met het dienblad naar de tafel van de burgemeester liep, ving ze door de ruit van de winkeldeur een glimp op van Fatima’s bedrukte gezicht. Ze was ongetwijfeld woest dat Pascal, haar man, in zulke bewoordingen werd omschreven, zeker waar Véronique bij was, dacht Josette terwijl ze het glas pastis op tafel zette. Ze zette er een waterkan naast en morste een beetje toen haar plotseling opviel dat Jacques achter de burgemeester in het hoekje naast de haard zat, zich niet bewust van de hitte van het vuur, nu met een glimlachje in plaats van een frons. Maar de burgemeester had het niet door. Hij trok het glas pastis naar zich toe, goot er een scheut water bij en nam een flinke slok van de troebele vloeistof, zijn sluwe ogen samengeknepen en diep in gedachten verzonken.

Christian Dupuy griste zijn autosleutels van de plank en ging ervandoor. De stem van zijn moeder volgde hem door de deur en over het erf en het was alsof haar woorden tegen de witte bergtoppen die de horizon omringden weerkaatst werden.

‘Die man is een schurk, Christian, zo simpel is het. Wat voor een plan hij ook heeft, jij kunt je er beter buiten houden!’ waarschuwde ze, terwijl ze met haar theedoek naar een paar kippen uithaalde die het huis probeerden binnen te glippen.

‘Ja, *Maman,*’ mompelde Christian, terwijl hij met zijn lange lichaam in de Panda 4x4 zakte. Hij moest echt eens een grotere auto kopen, dacht hij en hij wurmde zijn knieën onder het stuur. Maar daar was voorlopig weinig kans op, gezien het feit dat hij dit jaar bijzonder slecht geboerd had.

‘Ze heeft gelijk, hoor,’ riep zijn vader vanuit de schuur waar hij aan een oude tractor kluste, de onderdelen om hem heen op de grond. Christian zag zijn vader het zoveelste onderdeel op een hoop leggen en wist zeker dat hij die avond voor het slapengaan zou beweren dat hij de tractor gemaakt had, ook al was de berg onderdelen niet geslonken.

‘Maar zou je, nu je toch gaat, misschien een brandblusser voor me willen kopen?’

Met opgetrokken wenkbrauwen keek Christian naar zijn moeder die haar handen verdedigend in haar zij had gezet.

‘Er is weer een ongelukje gebeurd. Gelukkig was ik er op tijd bij.’

Christian lachte berustend en draaide de sleutel om in het contact. De laatste tijd kreeg hij helaas steeds meer het gevoel dat hij de ouder was, en zijn ouders de kinderen. Dat zijn moeder niet in staat was een maaltijd te bereiden zonder dat er iets in de keuken in de brand vloog, begon vervelend te worden, en het feit dat zijn vader meer wist over extreem linkse politiek dan over het runnen van een boerenbedrijf was niet bepaald handig bij het dagelijkse

werk op de boerderij. En dan vroegen ze zich af waarom hij op zijn veertigste nog steeds vrijgezel was!

Zuchtend startte hij de auto en reed de weg op richting La Rivière, peinzend over de vraag of hij tegen zijn politieke overtuigingen in aandelen moest kopen van het bedrijf dat de brandblussers maakte die hij regelmatig kocht. Als zijn moeder in dit tempo doorging, zou dat meer opleveren dan de boerderij!

Hij reed door het dorp Picarets en keek naar het prachtige vergezicht met de kleine huizen tegen de heuvels van de vallei en de grote, majestueuze toppen van de Pyreneeën erachter. Hoe vaak hij ook over deze weg reed, elke keer werd hij weer getroffen door het uitzicht. Maar toen hij de bergen achter zich liet en het bos naar het lager gelegen dal inreed, dwaalden zijn gedachten af naar Serge Papon.

Wat was er aan de hand, waarom had hij ogenblikkelijk zijn werk moeten neerleggen om naar de épicerie te komen?

Josette had de burgemeester net zijn tweede pastis gebracht toen de winkeldeur met een soort onderdrukt boertje openging, het geluid van de oude bel boven de deur. De bel werd steeds minder voorspelbaar en bracht een wisselend repertoire van ongepaste geluiden ten gehore, of deed helemaal niets. De bel moest nodig vervangen worden, maar ze had dat klusje telkens uit sentimentele overwegingen voor zich uit geschoven. Vooral omdat ze dat niet meer aan Jacques kon vragen.

‘Bonjour,’ riep Christian toen hij in de deuropening van de bar verscheen en hij wikkelde zijn armen om de veel kleinere Josette heen.

‘Dat werd tijd,’ mopperde de burgemeester. Zijn humeur was er door de pastis niet beter op geworden.

Christian negeerde hem, hield Josettes handen vast en keek haar aandachtig aan.

‘Hoe gaat het ermee?’

‘Best hoor...’ stamelde ze met een blik op Jacques die nog in het hoekje bij de open haard zat en vrolijk glimlachte bij de komst van Christian, de zoon die hij nooit had gehad. ‘De ene dag beter dan de andere.’

Christian knikte.

‘Zeg het maar als ik ergens mee kan helpen.’

‘Natuurlijk,’ jokte ze. Ze trok voorzichtig haar handen los en liep naar de winkel voordat zijn vriendelijkheid haar te veel zou worden.

Véronique had het zich gemakkelijk gemaakt op een kruk bij de toonbank, duidelijk niet van plan weg te gaan, nu het interessant begon te worden. Maar toen ze Josette zag aankomen, sprong ze onmiddellijk op.

‘Ga zitten, Josette,’ zei ze en ze wees naar de lege kruk. ‘Ik help hiernaast wel even met de drankjes. Je ziet er uitgeput uit.’

Josette lachte. Ze wist dat Véronique echt wilde helpen, maar ook dat haar aanbod werd ingegeven door haar onverzadigbare verlangens de politieke ontwikkelingen van Fogas op de voet te volgen. Toch ging Josette zitten. Ze moest toegeven dat ze zich moe voelde. Ze zette haar bril af en masseerde haar slapen. Misschien was het de gedachte aan de problemen die het dorp te wachten stonden. Hoe dan ook, ze voelde zich nog ouder dan de zevenenzestig jaar die ze achter de rug had.

‘Waar is Fatima?’ vroeg ze, toen het plotseling tot haar doordrong dat de winkel leeg was.

Met een spottend trekje om haar mond knikte Véronique naar het raam.

‘Ze is weer zoals gewoonlijk haar man aan het klaarstomen voor de vergadering.’

Inderdaad had Fatima Pascal aan het eind van de steeg naar het postkantoor bij het gemeentelijke aankondigingsbord in een

hoekje gedreven. Uit het zicht van de bar stond ze heftig te gebaren en te vertellen wat hij moest zeggen. Pascal zag eruit alsof de geestelijke inspanning hem bijna te veel werd terwijl hij probeerde alles te onthouden wat zijn vrouw zei en ondertussen met zijn glimmend gepoetste schoenen de verzamelde hondenpoep ontweek.

Toen ze klaar was met haar peptalk stapte Fatima achteruit, zodat Pascal uit zijn hondse hel bevrijd werd. Hij wierp een laatste blik op zijn spiegelbeeld in het raam van zijn auto, streek zijn haar achterover en liep naar de bar. Hij besloot niet via de épicerie naar binnen te gaan, maar de voordeur te nemen.

Josette gniffelde. Arme Pascal. Als het enigszins kon meed hij de winkel, want hij had nooit met Jacques kunnen opschieten, die hem altijd openlijk minachtend had bejegend. Volgens Jacques behoorde Pascal Souquet tot het ergste soort tweedehuisbezitters in de regio, mensen die vonden dat ze bepaalde rechten hadden omdat hun ouders in het dorp waren geboren en ze er als kind elke zomervakantie hadden doorgebracht. Dat was op zich niet erg, maar de meeste mensen die terugverhuisden naar een woning die ze geërfd hadden, waren heel conservatief van opvatting en vonden dat er in het dorp niets veranderd mocht worden. Ze wilden niet accepteren dat verandering voor de jongeren van levensbelang was. Zonder verandering zou het dorp hen niet vast kunnen houden.

Dus toen Pascal met behulp van zijn netwerk van mede-tweedehuisbezitters tot locoburgemeester werd verkozen was Jacques ontzet geweest. Zijn angst was iets getemperd door de aanstelling van Christian Dupuy als tweede locoburgemeester, want die was wel opgewassen tegen de egoïstische ambitie van Pascal en zijn vrouw en de politieke spelletjes van de burgemeester. Maar toch vreesde Jacques voor de toekomst van het dorp.

Josette keek toe hoe Fatima zo in de auto ging zitten dat ze de

bar in het oog kon houden en vroeg zich af of zijn vrees op waarheid berustte.

‘Je bent te laat!’ gromde Serge toen Pascal de bar binnen liep en hem een slap handje gaf, iets waar Serge de pest aan had. Als zijn handen niet zo aangetast waren door de artritis, had hij de hand van de locoburgemeester zo hard fijngeknepen dat Pascals opzichtige zegelring voor altijd in zijn vinger gedrukt zou staan.

Zich niet bewust van de boosaardige gedachten die door het hoofd van de burgemeester schoten, draaide Pascal zich om naar Christian en begroette hem op dezelfde nietszeggende manier. Hij pakte een stoel, veegde er voordat hij ging zitten zorgvuldig het stof af en sloeg nonchalant zijn ene onberispelijk geklede been over het andere.

Serge voelde woede in zich opvlammen. Die Auberge-kwestie was al erg genoeg, maar de dagelijkse omgang met deze omhooggevallen dandy was meer dan een mens kon verdragen. Hij pakte onwillekeurig het glas pastis nog steviger vast en probeerde zichzelf te kalmeren door in te ademen door de neus en uit te ademen door de mond, zoals hij zijn vrouw had zien doen tijdens haar yogaoefeningen. Goede energie in, slechte energie uit. Goede energie in, slechte energie uit. Goede energie in...

‘Serge? Gaat het een beetje?’ vroeg Christian met een bezorgde blik. De burgemeester richtte zijn aandacht weer op de bar en de zaak waarvoor ze bij elkaar gekomen waren en voelde zich een stuk rustiger.

‘Ja, ehh, dus, ahum.’ Serge schraapte zijn keel, nam een laatste slok pastis en gebaarde naar Véronique. ‘Een pastis, een biertje en een kir,’ bestelde hij voordat de anderen konden protesteren. Hij ging verdomme niet alleen zitten drinken.

‘We hebben een probleem, een groot probleem,’ begon hij zon-

der omhaal, nu hij van de aandacht van Pascal en Christian verzekerd was. ‘De Auberge is verkocht aan een vreemde.’

Serge wachtte de reactie van zijn toehoorders af en kon zien dat zijn mededeling voor Christian nieuws was. Maar Pascal was duidelijk al ingelicht door die vrouw van hem, dat nieuwsgierige aagje, dat bij Josette en Véronique in de winkel had gestaan. Prima, geen probleem. Christian was de lastigste van de twee, en hij was in het nadeel omdat hij onvoorbereid was. Serge was er zeker van dat zijn plan zou slagen.

‘Maar ik dacht dat je zwager het gekocht had,’ zei Christian, duidelijk verbaasd en van de wijs gebracht door de veelbetekende glimlach van Pascal.

‘Dat dacht ik ook,’ snauwde Serge. ‘Dat dacht ik ook! Maar Loubet, die smerige verrader, heeft iedereen om de tuin geleid en de Auberge aan een buitenlander verkocht. Ondanks de gevolgen voor het dorp.’

‘Gevolgen voor het dorp?’ vroeg Christian, die zijn stoel achteruit schoof zodat Véronique de drankjes kon neerzetten. Hij deed zijn best om zich niet af te laten leiden door haar ronde billen terwijl ze over de tafel leunde om de burgemeester zijn pastis aan te reiken. Toen hij zijn blik weer op de burgemeester richtte, wist hij dat Pascal hem had zien gluren, want de grijns van die kwast werd zo mogelijk nog zelfgenoegzamer. Christian krabde op zijn hoofd om zijn verwarring te verbergen en besloot dat hij vaker uit moest gaan. Als hij zelfs Véronique Estaque met haar vrome maniertjes en afschuwelijke jurken aantrekkelijk begon te vinden was het slecht met hem gesteld.

‘Graag gedaan,’ zei Véronique sarcastisch terwijl ze wegliep. Dat bracht Christian nog meer van zijn stuk, tot hij beseftte dat het om het uitblijven van een bedankje voor de drank ging en niet om zijn misplaatste wellust.

Serge negeerde Véronique zoals hij alle vrouwen negeerde en ging

verder. ‘Ja, gevolgen voor het dorp. De verkoop van de Auberge aan buitenlanders zal grote gevolgen voor Fogas hebben.’

‘Hoezo?’

‘Omdat het restaurant gedoemd is te mislukken,’ kwam Pascal tussenbeide met een air alsof hij tegen een achterlijk kind sprak. ‘En omdat de brave burgers van het dorp dan nergens kunnen eten.’

Serge leunde achterover en luisterde belangstellend naar de wending die het gesprek nam. Pascal was goed ingeseind door Fatima. Het was duidelijk dat ze precies wist welk standpunt de burgemeester zou innemen en dat ze ervoor had gezorgd dat haar echtgenoot aan zijn kant zou staan. Waarom zou ze dat doen, mijmerde hij, maar hij verdreef de vraag naar zijn achterhoofd, om die later te analyseren als zijn vrouw naast hem lag te snurken en hij niet kon slapen van de pijn in zijn handen. Nu moest hij bij de les blijven om het gesprek in de gewenste richting te sturen.

‘Waarom zou het restaurant mislukken? Omdat er buitenlanders in komen?’ vroeg Christian.

‘Omdat,’ antwoordde Pascal op zijn laatdunkende toontje, ‘de nieuwe eigenaars Engelsers zijn!’

Christian keek van Pascal naar de burgemeester en pakte zijn bier.

‘Shit!’ riep hij uit. ‘Dat is niet best.’

Om zijn tevreden glimlach te verbergen bracht Serge zijn drankje naar zijn mond. Dit ging gemakkelijker dan hij had verwacht.

Een paar uur en veel pastis later, sloot Josette de deur achter de burgemeester en zijn plaatsvervangers en begon op te ruimen. Door het raam kon ze de lichtjes van het dorp Sarrat tegen de bergheiling aan de overzijde van de rivier zien schitteren, de bewoonde wereld als een stel speldenprikjes. In schril contrast daar-

mee verdween de weg tegenover de bar uit La Rivière in de duisternis, richting de dreigende Cap de Bouirex. Achter de laatste lantaarnpaal aan het eind van het dorp kon Josette nog net het silhouet van de Auberge onderscheiden.

Er stond hun dus iets te wachten. Volgens Véronique had de burgemeester morgenavond in het gemeentehuis een extra vergadering belegd van de Conseil Municipal, het gekozen bestuur van de gemeente Fogas. Hij was iets van plan, maar of het goed voor het dorp zou zijn, betwijfelde Josette.

Ze zuchtte, deed de deuren op slot en controleerde of de grensdelens boven en onder goed vastzaten. En ineens stond Jacques naast haar, hij keek over de weg naar de Auberge.

‘Nou,’ zei ze tegen hem, ‘hij is weer eens wat van plan.’

Jacques antwoordde niet, maar bleef naar de Auberge staren.

‘Gelukkig hebben we Christian als locoburgemeester, dus het zal wel niet uit de hand lopen.’

Hij knikte toen hij de naam Christian hoorde.

‘Ik ga naar bed. Ik ben doodmoe. Zie ik je morgen?’

Jacques keek haar aan en Josette wist dat hij haar iets duidelijk probeerde te maken. Ze glimlachte om haar frustratie te verbergen. Het was zo moeilijk. Het was al erg genoeg geweest dat ze hem kwijtraakte. Maar het was bijna nog erger om hem in deze vorm terug te krijgen.

Ze liep naar de andere kant van de bar en klom de trap op naar het lege tweepersoonsbed dat het afgelopen halfjaar groter leek te zijn geworden.

In het duister van de bar beneden bleef Jacques bij het raam staan waken en keek in het donker naar de problemen die hij zag opdoemen.